

A n h a n g.

I.

Poeticarum Thesium Duodecas, quam pro receptione in Facultatem Amplissimo Philosophorum Ordine consentiente, in auditorio majori Anno MDCCXVIII. D. publicæ exposuit disquisitioni Johannes Valentinus Pietsch, Phil. et Med. Doct. Respondente Melchiore Johanne Caschel. Regiomonti, Typis Reusnerianis.

[S. 2:] Omnibus, qui carmina amant et carmine digna gerunt.

[S. 8—12:]

Thesis I.

8

Cum plerumque suis de facultatibus plus, quam in illis est, sperent homines, inculta & ab ipsa natura neglecta ingenia ad condenda carmina animum adjicere, nemo mirabitur. Nunquam tamen infelici fidere nati felicem excludunt partum; monstra enim, stupidis mutilatisque parentibus similia, prodeunt. Nec exhausta quanta quanta omnibus suis cum partibus est Philosophia, nec literariæ, nec civilis historiæ cognitio, nec præcepta ulla connatum emendabunt vitium. Ita enim omni sensere tempore sapientes: *Poëtas non fieri, sed nasci.* |

Thesis II.

4

Ingenio valere Poëtas oportet. Hujus acutissimi nisi contineant testimonia carmina, ætatem non ferent. Hæc ab illis legi & relegi meretur sententia, qui suam memoriam jactare carminibus maleque digestam eruditionem intempestive venditare, & quicquid aut legerint, aut audiverint, & ex quovis trivio hauserint, ligatæ orationis vinculis coercere gestiunt. Quo fit, ut, turpiter emendicatis Doctorum sententiis testimoniisque, Realium titulo compilatis, adlusionibus longe petitis, Heroum, Deorum Dearumque antiquitate oblitteratis nominibus adeo sua obscura reddant poemata ut vasto, carminis longe magni- | tudinem excedente, opus habeant commentario. Sed hi 5 inter minorum gentium Deos referendi sunt.

Thesis III.

Nullus est tam conveniens Poësi, quam imitatricis naturæ titulus. Propiciat itaque sibi Poëta, ne per varios phantasie anfractus abduci se patiatur: nam hinc falsæ, repugnante natura, sociatæ ideæ oriuntur, quæ, quanquam interdum sublimitatis specie decipiant & apud incautos semidoctosque Poëtas tirones admirationem pariant, à sapientioribus tamen exploduntur. A Gallis faux brillans nuncupantur, in quibus dignoscendis præcipue Poëta elucescit judicium. |